

TWILIGHT
OF
EMBERS

HAMVAK
ALKONYA

TESSA HALE

TWILIGHT
OF
EMBERS

HAMVAK
ALKONYA

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Tessa Hale: *Twilight of Embers*
First published in 2024 by Tessa Hale

Fordította
Benkő Ferenc

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Hang Le

ISBN 978-963-636-984-2

Minden jog fenntartva

Copyright © Tessa Hale 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Benkő Ferenc 2026

PROLÓGUS

HAYDEN

Nyolc évvel ezelőtt

A zseblámpa sugara rávetült a hevenyészett sátram oldalára, én pedig egy mozdulattal megigazítottam és a fejemre húztam a takarókat. Ha kiszűrődik a fény az ajtó alatt, a szüleim már jönnek is, hogy elkobozzák a könyvemet.

Beharaptam az ajkamat, miközben az órámra sandítottam. Két perc múlva háromnegyed tizenkettő. Éjfélkor eloltom a lámpát. De Nancy Drew még nem végzett az ügygel, és épp most jön a java.

Hangokat hallottam a földszintről, mire összevontam a szemöldököm. A szüleim éjszakai baglyok voltak, de általában csendesek, mint a kisgér. Csak azért tudtam, hogy

ébren vannak, mert a kelleténél többször csíptek el takaródó utáni olvasásért.

Léptek dobbantak a lépcsőn, mire a homlokomat ráncoltam. Mi a manó folyik itt?

Feltépték a hálósobám ajtaját.

– Hayden!

Anya egyszerre suttogta és bömbölte a szót. Lerúgtam a takarómat, a zseblámpám a matracon puffant.

– Anya?

Ibolyaszín szeme zaklatottan csillant a folyosó fényében. Szemszínben anyámra ütöttem. Elkapta a kezem, és kirántott az ágyból.

– Siess!

– Mi folyik itt?

Az apám ismeretlen nyelven kiabált odalentről, mire anya elsápadt. Örökölttem az ő világos arcszínét is, de ezt most betegesnek találtam. Csak egyszer láttam ilyennek, amikor véletlenül megvágta az ujját répaszeletelés közben. Sosem bírta a vér látványát.

Anya kicibált a folyosóra, a hálósobájuk felé.

– Anya? – nyögtem.

Behúzott a szobájukból nyíló kis gardróbba, és a helyiség közepére vonszolt egy cédrusládát. Aztán ráállt, és benyomta a mennyezet egyik lapját. Csak néztem. Azt sem tudtam, hogy van padlásunk, nemhogy egy ajtó a mennyezeten!

Anya rám szegezte a tekintetét, a szemében könnyek csillogtak.

– Most felemellek, és becsukom utánad az ajtót. Ne mozdulj, és egy hangot se! Bármit is hallasz, ne gyere elő!

Az én szemem is megtelt könnyekkel.

– Mi folyik itt?

Fellódított a lábára, és szorosan megölelt.

– Ha tudnád, mennyire szeretlek... Te vagy az én csodám!

Potyogni kezdtek a könnyeim.

– Anya...

Csattanás hallatszott a földszintről, mire az anyám öszszerezzen.

– Fel! Gyerünk! – parancsolta, és megemelt.

Az anyám világéletében erős volt, de aznap este mintha egy tollpihe lettem volna. A perembe kapaszkodva felhúztam magam.

– Te is gyere! – nógattam.

Megrázta a fejét, szőke haja a vállára hullott.

– Segítenem kell apádnak. Ne feledd, ne gyere elő, bármit is hallasz! Várd meg a rendőrséget! Figyeld a szirénákat!

Hullottak a könnyeim, az egyik az anyám arcán landolt, de még csak le sem törölte.

– Ne hagyj itt!

Fájdalom suhant át az arcán.

– Soha! Mindig veled leszek. Mindig itt. – A szívére tette a kezét.

Újabb, ezúttal robbanásszerű zaj hallatszott odalentről.

Anya leugrott a lábáról, és visszalökte azt a falhoz.

– Csukd be az ajtót, Hayden!

Egy pillanatra megdermedtem. Nem tudtam mozdulni.

– Kérlek! – könnyörgött.

A kétségbeesése térített észhez. Berántottam az ajtót. De mielőtt a helyére kattant volna, elcsíptem a suttogását.

– Te vagy a mindenem.

A sötét fojtogatón örvénylett körülöttem. Mintha a csápjai lenyúltak volna a torkomba. Miért nem hoztam a zseblámpámat? Azzal leküzdhettem volna.

Fojtott kiáltások hallatszottak, aztán az anyám sikítása. Majd mélyebb hang mordult egy ismeretlen nyelven. Aztán ropogás és egy durranás.

Megugrottam, aztán jobb híján a durva fapadlóba kapaszkodtam. Szálkák fúródtak a tenyerembe, de a fájdalom legalább elterelte a figyelmemet.

A szívem a bordáimat verte. A zakatolása betöltötte a testemet, a pulzusom fülsiketítően dübörgött.

– *Càit a bheil a' bhana-phrionnsa?* – acsarogta a mély hang.

Anyá ugyanezen az idegen nyelven vágott vissza. Soha életemben nem hallottam. Egyszer sem. Hogy lehet az, hogy a szüleim folyékonyan beszéltek, én viszont nem is ismertem?

– *Bana-phrionnsa!* – üvöltötte a férfi. De olyan erővel, hogy esküszöm, beleremegtek a falak. – Hol a lány?

– Sosem lesz a tiéd – vágott vissza az anyám.

Hosszú hallgatás következett, aztán egy sikoly. Az anyám sikolya.

Már nyúltam is a reteszért, amikor beugrott a figyelmeztetése. *Bármit is ballasz, ne gyere elő!*

De ha egyszer sikoltott?! És milyen fájdalmasan! Segítenem kellett.

A férfi visszaváltott arra a pörgő nyelvre. Egy másik mély hang válaszolt, de az anyámat már nem hallottam, ahogy az apámat sem.

Távoli szirénázás, aztán fojtott szitkok harsantak, amit súlyos és sietős léptek követtek.

– Minden szobát megnéztem. A szekrényeket. A pincét. Semmi nyoma – szólt egy fiatalabb hang.

– Egy kislány nem szívódhat fel – morogta a férfi.

– Talán azt mondták neki, hogy meneküljön – felelte a fiatalabb hang. – Mennünk kell! Jönnek a zsaruk.

– Átkutatni az erdőt! Nem csúszhat ki a markomból! Még egyszer nem!

– Igenis, alfa – felelte a fiatalabb hang.

Újabb léptek, miközben a szirénázás egyenletesen erősödött, de a szobából már nem hallatszott fel semmi. Az ujjaim a reteszre feszültek. Eddig bírtam cérnával. Kinyitottam, és kikukkantottam.

Csak a gardróbot tudtam kivenni a szüleim hálószoájából beszűrődő fényben.

A nyílás szélére kucorodtam, aztán a szélébe kapaszkodva leengedtem magam. A padlástérből lógva lenéztem. Alig egy méterre volt a padló. A betolakodók remélhetőleg időközben leléptek.

Elengedtem.

Mezítláb landoltam a szőnyegen, hangos puffanással értem földet. Utána rögtön felkaptam a fejem, és felegyenesedtem. De a harmadik lépés után megdermedtem.

– Ne! – szólt egy ismeretlen hang, pedig a saját torkomból jött. Fojtott volt, és állatias.

A lábam megindult előre, de térdre estem. Egyenesen egy vértócsába. Nem élénkvörös volt, mint a filmekben. Mélyebb annál. Inkább barnás. És az anyámból áradt az egész, körülvéve őt.

Ibolyaszínű szeme üveges volt, és merev.

– Anya! – nyögtem ki, és tétován nyúltam felé. Mit tegyek? Hogyan segítek?

Egy lyuk tátongott a mellén. Még hozzá a szíve helyén.

Rátettem a kezem, mintha azzal visszakényszeríthetném a vért a testébe. Mintha azzal megmenthetném.

De nem. És magamat sem.

ELSŐ FEJEZET

HAYDEN

Napjainkban, tizenkilenc évesen

A távolsági busz nagyot zökkent egy kátyúban. A karfába kapaszkodtam, a mellettem ülő idős hölgy pedig kedves mosolyt vetett rám. A szeme körüli sötét szarkalábak arról árulkodtak, hogy ez szokása volt.

Gyakran kerestem ilyen jeleket – a gyakori fintorgás vagy mosolygás nyomait. Ez volt az én előrejelző rendszerem, ami, ki tudja, hányszor óvott már meg a bajtól.

A hölgy leengedte a kötését.

– Az ilyen utak nem gyenge idegzetűeknek valók!

Elhúztam a szám, de azért felkuncogtam.

Mindenesetre örülök, hogy nem ettem túl sokat reggelire.

Már egy egész órája kanyarogtunk Észak-Kalifornia hegyi szerpentinjén, amelyek rég láttak már karbantartást.

A hölgy kacagott.

– A fiam szerencsés, amiért szeretem annyira, hogy vállaljam ezt az utat.

Erre elszorult a szívem. Bár évek teltek el a szüleim elvesztése óta, még mindig előntött a rémes, könnyfacsaró fájdalom, valahányszor eszembe juttatták a hiányukat. Szerencsére harmadjára sikerült tisztességes nevelőszülőkhöz kerülnöm. Olyanokhoz, akik évekre befogadtak, és még azután is szívesen láttak, hogy betöltöttem a tizennyolcat, így befejezhettem a középiskolát.

De mit értem a szerencsémrel és a tragédiám iránt mutatott kedvességükkel, ha nem tudtam őket szülőkként szeretni? Nem tudtuk levetkőzni a kínos feszengést. Mintha nyolc évig laktam volna egy hotelben a saját otthonom helyett.

– Milyen kedves! Hol lakik a fia? – kérdeztem erőltetett mosollyal.

A hölgy folytatta a kötögetést, ujjai ügyesen mozgatták a fonalat.

– Hamiltonban... már csak néhány megálló. Te hová utazol?

– Ember Hollow-ba. Felvettek az Evergreen Egyetemre.

Még mindig valószerűtlennek tűnt. A szüleim halála után egy évig tartott visszazökkenni a tanulás régi kerékvágásába. Végül ösztöndíjjal bejutottam erre a kis magánegyetemre a vörösfenyőerdők kellős közepén.

Az útitársam halkan füttyentett.

– Vághat az eszed!

– Fogjuk rá, de a kemény munkát is bírom. – A tanulásban kerestem menedéket. Nem dagonyázhattam a gyászban, amikor ki sem láttam a differenciálszámításból és az anatómiából.

– A munkabírás úgyis többet ér az adottságoknál.

– Remélem, igaza lesz – feleltem mosolyogva. A fejembe vettem, hogy kiteszek magamért. Mindent kihozok az orvosi előkészítőből, hogy utána sima ügy legyen az egyetem is.

A következő kanyarban különös bizsergés cikázott át rajtam. Mint a szteroidon hizlalt statikus elektromosság vagy egy villámcsapás.

– Jól vagy? – kérdezte a mellettem ülő hölgy. – Egy kicsit elsápadtál.

Annak a számlájára írtam, hogy megjelent egy tábla *Isten hozta Ember Hollow-ban! Lakosság: 2013 fő* felirattal.

– Csak a gólyák idegessége.

Újra rám villantotta meleg mosolyát.

– Sose félj, kedves, osztályelső leszel!

A busz nagyot zökkent a kanyarban, a sofőr pedig maga elé húzta a mikrofont.

– Következik Ember Hollow! Az első megálló az Evergreen Egyetem.

– Köszönöm a bizalmat.

Az ablakon át néztem a sűrű erdőből kibontakozó festői kisvárost. Vadnyugati hangulata merőben eltért a seattle-i kertvárostól, ahol az elmúlt nyolc évet töltöttem. Antik ut-

cai lámpák, de még régi oszlopok is akadtak, amelyekhez valaha lovakat kötöttek. Azon tűnődtem, hogy az itteniek vajon még mindig lóval járnak-e be a városba.

A busz a következő kanyarral elfordult a belvárostól a kampusz felé. Vésett kő jelezte az Evergreen Egyetemet. Flancosnak tűnt, amitől erőt vett rajtam a nyugtalanság.

Az elmúlt három évben a belemet is kidolgoztam a sulit után. Eleget tettem félre, hogy legyen egy kis költőpénzem az egyetemre. De azért így is szűkös volt a keret.

A busz lassított, aztán egy szisszenéssel megállt.

– Ember Hollow, Evergreen Egyetem megálló!

Felpattantam, és felkaptam a hátizsákomat, mire az idő hölgy is felállt, hogy kiengedjen.

– Mutasd meg nekik, kedves!

Rávigyorogtam.

– Azon leszek.

A vállamra kaptam a hátizsákomat, kivettem a sporttáskámat a felső rekeszből, és végigmentem a soron. Ketten már megelőztek, és célba vették a poggyásztartót nyitó sofőrt.

Elindultam a kampusz felé, mire a sofőr utánam szólt.

– Nincs bőrröndje?

A fejemet rázva megfordultam.

– Ez mindenem.

Mit hozhattam volna magammal? Johansenék kitettek magukért, de számos gyereket neveltek, és nem voltak jól eleresztve. Én pedig a fontos dolgokra spóroltam.

A sofőr búcsút intett, mire visszafordultam a kampusz felé. Nagyot nyelve megnéztem magamnak az épületeit.

Gyönyörűek voltak. Vörös téglá fehér díszítésekkel. Egyszerre tűntek fontosnak és méltóságteljesnek, és újra elfogott az idegesség, hogy ki fogok lógni a sorból.

Nagyot rántottam a sporttáskámon, aztán erőnek erejével elindultam. Ismerős volt az érzés. Világéletemben csodabogárnak számítottam. A középiskolában csak alkalmi barátaim voltak, soha senki, akivel igazán közel álltunk volna egymáshoz. Mintha az osztálytársaim attól tartottak volna, hogy az elárulás fertőző.

Körülnéztem, hátha észreveszem a hallgatói központot. Jóformán bemagoltam a beiratkozási csomagot, annyiszor átrágtam magam rajta. Számtalanszor bogarásztam a kampusz térképét, de élőben mégis más volt. Vagy talán a szörnyű tájékozódási képességem miatt.

Észrevettem valami határozottan térképszerűt, és arra felé vettem az irányt.

Az ösvényeket is téglával burkolták, amitől macskakő-szerűnek tűntek. Az egész helyet a dicső múlt légköre hatotta át. Alig vártam, hogy elveszek benne, és minél többet megtudjak róla, miközben megszokom az új otthonomat.

Megálltam a hatalmas térkép előtt, hogy betájékoztassam magam. Kellett egy másodperc, hogy megtaláljam az *Ön itt áll* csillagot, és útvonalat tervezzek a hallgatói központhoz, de legalább itt volt, a közelben.

Izgatott pezsgés támadt bennem, és vigyorogva fordultam a központ felé. Mire egyenesen belerohantam egy befalba.

MÁSODIK FEJEZET

HAYDEN

Egy fojtott nyögéssel ütköztem az idegen testbe.

– Basszus – mormogta egy zengő hang, majd széles kezek ragadtak vállon, nehogy elessek.

Micsoda orgánium! Mint egy zamatos ígélet és a megnyugvás elegye. Hihetetlen, de legszívesebben belebújtam volna. Hemperegtem volna, mint egy kutya, ami talált egy mámorítóan saras pocsolyát.

– Jól vagy? Ugye, nem esett bajod? – kérdezte a zengő hang.

Szaporán pislogtam, hogy újra tisztán lássak. Egy kicsit elhomályosult a világ. Ahogy viszont kibontakozott az előttem álló srác, muszáj volt folytatnom a pislogást. Hátha úgy kevésbé lesz szívdöglesztő.

Hátrafeszült a nyakam, hogy megnézhessem magamnak. A legkevesbé sem számítottam magasnak. Alulról karcoltam a százhatvanat. De ez a fiú legalább egy fejjel fölém tornyosult.

Homokszőke hajának természetes melírja alapján sokat lehetett a napon. Zöld szemét olyan arany pettyek díszítették, hogy egyszerűen oda kellett hajolni és mindet felfedezni. Markáns állával pedig követ törhetett volna.

Hozzá fogható tökéletességgel még sosem volt dolgom. A könyvekben ilyen a focicsapat kapitánya vagy a diákszövetség vezetője. Aki inkább belehalna, mint hogy velem lássák.

– Bocs – cincogtam.

A srác féltőn ráncolta a homlokát.

– Jól vagy? – kérdezte gyengéden, miközben eleresztett.

Különös, de a vállam azon nyomban visszasírta meleg kezének érintését.

Felforrósodott az arcom.

– A lehető legjobban. Bocs. Nem figyeltem.

– Annyi baj legyen! – mondta mosolyogva. – Gólya vagy? Bólintottam.

– Épp a hallgatói központot keresem.

– Tudod, épp arra tartok. Odakísérhetlek. Nem hiányzik még egy karambol, ugye?

Már az egész fejem lángolt.

– Hagyd csak!

Lazán vállat vont, amitől pattanásig feszült a póló izmos mellkasán.

– Ráérek. Amúgy a nevem Knox.

A feltámadó szél az arcomba fújta szőke hajamat, erre sietősen félresöpörtem.

Knox orrlyuka kitágult, zöld szeme tágra nyílt.

– Mi a helyzet a védekezéssel?

Felpislogtam rá.

– A védekezéssel?

Ez a perverz tényleg azt hiszi, hogy ágyba bújok vele, mert elkísér a hallgatói központhoz?

Futólag körülnézett, aztán suttogásra váltott.

– A testőreid.

Kirobbant belőlem a nevetés.

– A többieket talán a titkosszolgálat kísérgeti, vagy mi?

Ezúttal Knoxon volt sor, hogy pislogjon. Összevont szemöldökkel méricskél, aztán félszeg toporgással, erőltetetten elmosolyodott.

– Neked kész különítmény kellene a karambolok ellen.

Elhúztam a szám.

– Hülye.

Elvigorodott, de mesés zöld szeméből nem illant el a nyugtalanság.

– Gyere! A központig vállalom a testőrszerepet.

– Igazán felesleges – feleltem, de attól még tartottam vele a lépést.

– Amúgy is a jegyzetboltba tartok. Szóval nem szabadulsz tőlem.

Mintha akartam volna.

A kampusz belsejébe érve megsaporodtak a diákok. És mindenki Knoxot bámulta. A srácok biccentéssel és ökölpacsikkal üdvözölték, a lányok pedig szégyellős mosoly-

lyal és csalogató pillantásokkal. A jelek szerint mindenki ismerte. Aztán értetlenkedve meredtek rám.

Nem hibáztattam őket. Nem illetem ide. Pláne nem a kedvenc kopott pólóban, rajta a *Ha az élet penészt ad, csináld belőle penicillint* felirattal, a kitaposott csukámról nem is beszélve. Ennyit az első benyomásról.

Knox lesandított rám.

– Még nem is mondtad a neved.

– Hayden. Hayden Parrish.

– Igazán örvendek, Hayden Parrish. Honnan jöttél?

– Seattle egyik külvárosából. – Kit érdekelt a város igazi neve?

– Üdv Evergreenben! Errefelé elég laza az élet. A társaság pedig beleváló.

Bólogattam, és a pólómból kilógó cérnaszálat babráltam.

– Igazán gyönyörű. Mióta jársz ide?

– Itt kezdtem. Harmadéves vagyok.

Akkor ezért ismerte mindenki.

– Melyik koleszba kerültél? – kérdezte Knox.

– A Ridge Hallba. – Megszoktam, hogy osztozzak a szobán, de nem hagyott nyugodni, hogy vajon ki lesz a lakótársam.

Knox csalogató szája széles mosolyra húzódott.

– Jól jártál. Öt éve újították fel.

Bólintottam. Mit mondhattam volna erre?

Knox nem zavartatta magát.

– Mi a szakod? Tudod már?

– Orvosi előkészítő.

Halkan füttyentett.

– Egy okostojás!

Pír futotta el a nyakamat.

– Csak szeretem a tudományt.

Ez nem volt teljesen igaz. Igen, odáig voltam a témáért, de többről volt szó. Mintha a fejembe vettem volna azt a rögeszmét, hogy ha most orvosnak tanulok, később visszamehetek az időben, és megmenthetem anyát és apát. Tudtam, hogy butaság, de akkor is meg kellett tanulnom minden lehetséges gyógymódot, hogy ha őket nem is, legalább másokat megmenthessek.

Knox megtorpant.

– Itt vagy még?

– Mi? – tértem vissza a való világba.

– Úgy tűnt, máshol jársz. Még hozzá nem valami kelles helyen.

Tehát a helyes pofi nem üres fejet rejtett. Hanem éles eszűt és figyelmeset.

– Semmi bajom. Csak sok ez így egyszerre.

Futó bosszúság ült ki az arcára. Újabb kérdésre nyitotta a száját, de félbeszakítottam.

– Ott vannak a beiratkozás asztalok. Kösz, hogy elkísértél, és megmentettél egy nyitónapi agyrázkódástól. Viszlát, Knox!

Beálltam a gólyák sorába, hogy megelőzzem a válaszát. És a következő kérdését is. Mert fürkész tekintetével és csábító hangjával Knox minden titkomat kiszedné belőlem.